

Arrest

nr. 308 045 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 Brugge

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent van origine Pashtoun. U bent moslim en bent afkomstig van het dorp Bodyalai gelegen in het district Kuzkunar van de provincie Nangarhar. U bent geboren op (...).

Uw vader was bij het Afghaanse nationale leger (ANA) als sergeant sinds 7 jaar voor de machtsvername. Hij werkte in Kaboel in de 111ste divisie van het ANA. Een jaar à een jaar en half voor uw vertrek kwamen de taliban het te weten van het werk van uw vader. Acht maanden en twee weken voor uw vertrek hebben de taliban u opgebeld. De taliban zeiden aan de telefoon dat u aan uw vader moest zeggen dat hij moest stoppen met zijn job en dat u en uw vader moesten meewerken met de taliban. Twee weken later kwamen de taliban naar uw huis. Ze hebben u geslagen en ze zeiden tegen u dat uw vader moest komen meewerken met hun. Hierna sloegen ze ook uw moeder en jongere broer. Ongeveer een maand à een maand en half na

het huisbezoek gooiden de taliban een keer met bommen en granaten naar uw huis. Gedurende die acht maanden stuurden de taliban vijf dreigbrieven naar uw huis. In die dreigbrieven stond telkens dat uw vader moest stoppen met zijn werk en dat u en uw vader met de taliban moesten meewerken.

U verliet Afghanistan samen met uw vader twee maanden voor de machtsovername, dus ongeveer midden juni 2021. U reisde via Iran, Turkije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk tot in België. Op 16 februari 2023 arriveerde u in België en op 17 februari 2023 registreerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw verzoek om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: de originele badge van het ANA van uw vader, twee originele bankkaarten van uw vader, de originele kaart van het ANA van uw vader, uw originele taskara, drie originele certificaten van het ANA van uw vader en een kopie van de taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw geheugen niet zo goed functioneert sinds u een slag op uw hoofd kreeg en dat het soms gebeurt dat u dingen niet kan herinneren (CGVS, p. 17). Desondanks legde u geen medische attesten neer waaruit zou kunnen blijken dat u geheugenproblemen heeft, zodat het bij een blote bewering blijft. Bovendien gaf u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat u zich klaar voelde om het interview af te leggen en dat het goed gaat met uw gezondheid (CGVS, p. 3). U verklaarde verder dat uw geheugen nu wel goed functioneert (CGVS, p. 17). Uit niets blijkt dus dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Bovendien is het opvallend dat u plots na een confrontatie met een omissie deze vermeende geheugenproblemen aanhaalde (CGVS, p. 17). Het persoonlijk onderhoud kende verder een normaal verloop waarbij u in staat was om uw asielmotieven naar voor te brengen en om de vragen te beantwoorden (CGVS, p. 29). Er drongen zich bijgevolg geen bijkomende bijzondere steunmaatregelen op.

Verder verklaarde u voor de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie Fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd geconcludeerd dat u met een redelijke wetenschappelijke zekerheid op datum van 3 maart 2023 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 23 jaar de minimumleeftijd is. Bijgevolg oordeelde het Commissariaat-Generaal dat er in uw hoofdte geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u geenszins nog minderjarig was op het moment van uw aankomst en uw verzoek om internationale bescherming in België.

Er moet worden vastgesteld dat u verder geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door de taliban.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u doorheen uw asielprocedure verklaringen hebt afgelegd die uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker ernstig aantasten.

Zo ondernam u meermaals een poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij de DVZ op 16 februari 2023 verklaarde u geboren te zijn op 31 augustus 2006 en dus 16 jaar oud te zijn. Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de DVZ op 3 maart 2023 bleek dat u toen minstens een leeftijd heeft van minimum 23 jaar oud met een vermoeden dat uw werkelijke leeftijd nog hoger ligt. Dit is een verschil van minstens 7 jaar tussen uw beweerde leeftijd en uw werkelijke leeftijd. Tijdens het persoonlijk onderhoud hield u verder vast aan uw beweerde leeftijd (CGVS, p. 4). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u niet kon beschouwd worden als minderjarige bij uw aanmelding, geeft u aan dat u respect heeft voor de regels (CGVS, p. 4). Dit vormt uiteraard geen afdoende verschoning voor het feit dat u overduidelijk tweemaal heeft gelogen over uw werkelijke leeftijd. Daarenboven heeft u getracht de Oostenrijkse asielinstanties te misleiden over uw leeftijd aangezien u daar ook hebt verklaard geboren te zijn op 1 januari 2006.

Verder verklaarde u, toen u een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk indiende, A. S. (...) te heten. Gevraagd waarom u die naam gebruikte bij uw aanmelding in Oostenrijk verklaart u dat u toen niet werd gevraagd naar uw achternaam en beweert u zelfs geen familienaam te hebben opgegeven (CGVS, p. 4). Deze uitleg kan niet volstaan aangezien het u wel degelijk werd gevraagd waardoor het louter ontkennen hiervan niets verandert aan de vastgestelde discrepantie.

Dat u trachtte de Europese asielinstanties te misleiden over essentiële persoonsgegevens, namelijk uw leeftijd en naam, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze. Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid plaatst reeds een voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vluchtmotieven.

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd doordat u er niet in slaagt het profiel van uw vader als sergeant bij het ANA aannemelijk te maken om volgende redenen:

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit en problematische situatie van uw vader. Zo verklaarde u in Oostenrijk dat de voornaam van uw vader Am. (...) is (zie asiëldossier Oostenrijk, eerste interview, p. 1), terwijl u zowel op de DVZ als op het persoonlijk onderhoud verklaarde dat de voornaam van uw vader H. (...) is (GCVS, Verklaring DVZ, punt 13 en CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat iedereen daar zei wat ze wilden, dat u daar niet wilde blijven en dat u de naam van uw paternale oom had gegeven (CGVS, p. 6). Gevraagd naar waarom u de naam van uw paternale oom hebt gegeven toen u nochtans werd gevraagd naar de naam van uw vader verklaarde u hiervoor geen reden te hebben (CGVS, p. 6). De vaststelling dat u zonder duidelijke reden de naam van uw paternale oom had gegeven als naam van uw vader roept sterke vragen op bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Verder was u ook tegenstrijdig over de huidige woonplaats van uw vader. Zo verklaarde u in Oostenrijk dat al uw familieleden in Afghanistan leven (zie asiëldossier Oostenrijk, eerste interview, p. 3). Dit in tegenstelling tot uw verklaringen bij de DVZ en op het persoonlijk onderhoud waar u verklaarde dat uw vader samen met u Afghanistan verliet (GCVS, Verklaring DVZ, punt 13 en CGVS, p. 6). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u dat had gezegd omdat u had verklaard dat uw paternale oom uw vader is (CGVS, p. 6). Deze uitleg kan geen verschoning bieden. De ene leugen rechtvaardigt de andere niet en als verzoeker om internationale bescherming bent u verantwoordelijk voor het afleggen van waarachtige verklaringen. Bovenstaande vaststellingen doen sterke vragen rijzen bij de identiteit van uw vader, de persoon met het vermeend risicoprofiel.

Ten tweede is uw kennis over de beweerdte tewerkstelling van uw vader uitermate gebrekkig. Zo weet u niets specifiek over de opleiding die uw vader volgde om bij het leger te gaan, noch over zijn rekruteringsproces (CGVS, p. 14). Verder kan u geen enkele taak opnoemen die uw vader had bij het leger (CGVS, p. 15). Doorgevraagd naar hoe een dag eruit zag voor uw vader, komt u niet verder dan dat hij van plaats naar plaats ging (CGVS, p. 15). Algemeen gevraagd of u iets kon vertellen over wat uw vader deed als sergeant bij het ANA, antwoordde u enkel algemeen dat hij goede dingen deed (CGVS, p. 15). Verder gevraagd naar een concreet voorbeeld van een taak of activiteit van uw vader moet u het CGVS een antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 15). Als reden voor uw gebrekkige kennis haalt u aan toen heel klein te zijn (CGVS, p. 15). Uw jeugdige leeftijd biedt hiertoe geen verschoning aangezien uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat u minimum 21 jaar oud was bij uw vertrek uit Afghanistan wat dus niet meer kan worden beschouwd als een jeugdige leeftijd. U vertrok samen met uw vader uit Afghanistan en kon zich dus toen ook nog bij hem informeren. Hiermee geconfronteerd haalde u aan dat u geen 21 jaar oud was bij uw vertrek maar heel klein (CGVS, p. 15). Deze verklaring is niet in overeenstemming met de resultaten van het leeftijdsonderzoek zoals hierboven aangehaald.

Ten derde slaagt u er niet in een plausibel verloop van de carrière van uw vader bij het ANA te schetsen. Verder dan dat uw vader sergeant was in het leger komt u niet (CGVS, p. 14). Over wanneer uw vader begon bij het leger kan u geen duidelijke verklaringen afleggen. Zo verklaarde u meermaals dat uw vader 7 jaar voor de machtsovername bij het leger is gegaan (CGVS, p. 12 en 14). Gevraagd wanneer uw vader sergeant is geworden, verklaarde u ook 7 jaar voor de machtsovername (CGVS, p. 14). Gewezen op het feit dat het opmerkelijk is dat uw vader op het moment dat hij bij het leger gaat ineens sergeant is en niet aan een lagere rang is begonnen, verklaarde u plots dat het kan dat uw vader al vroeger in dienst was maar dat hij 7 jaar als sergeant heeft gewerkt (CGVS, p. 14). Dit is opmerkelijk aangezien u kort daarvoor bevestigend antwoordde toen u letterlijk werd gevraagd of uw vader 7 jaar voor de machtsovername begon aan zijn legerdienst (CGVS, p. 14). Een tewerkstelling van 7 jaar is bovendien niet in overeenstemming met een van de door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat uw vader al in 2012 voor het ANA werkte. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat zolang u zich kan herinneren uw vader in dienst was (CGVS, p. 14). Dit strookt niet met uw eerdere verklaringen. Daarenboven heeft u geen idee welke andere rangen uw vader heeft gehad (CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit een van de voorgelegde certificaten dat uw vader een rangverhoging naar luitenant heeft gekregen (CGVS, p. 13). U had zich dus hierover kunnen informeren, maar u heeft dit nagelaten te doen.

Ten vierde kunnen de door u neergelegde originele documenten ter staving van de beweerdte tewerkstelling van uw vader, zoals zijn legerbadge, een andere kaart van het leger, twee bankkaarten, drie certificaten en een ander document van het leger, de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, wel integendeel. Over deze documenten kon u immers niet de minste informatie geven. Toen de protection officer u de badge toonde en vroeg wat dit was, verklaarde u dat u het niet weet (CGVS, p. 9). Vervolgens werd u de bankkaart van uw vader getoond, maar ook dan weet u niet wat voor kaart het is die voor u ligt (CGVS, p. 10). Verder legde u nog een document neer waarbij u enkel kan vermoeden dat uw vader iets goed heeft gedaan en het daarom had ontvangen (CGVS, p. 10). Over de drie certificaten die u neerlegde, verklaarde u niet eens dat het certificaten zijn en kon u geen enkele informatie verschaffen over de inhoud ervan buiten dat het uw vader op de foto was (CGVS, p. 10). U kreeg deze documenten toegestuurd door uw paternale

oom (CGVS, p. 11). Gevraagd of u aan hem hebt gevraagd naar de inhoud van deze documenten antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 10). Het getuigt van weinig interesse in uw eigen zaak dat u zich niet eens heeft geïnformeerd naar de inhoud van de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas. Uw verklaring dat u niet kan lezen biedt geen verschoning aangezien u zich bij anderen had kunnen informeren naar de inhoud ervan. U heeft dit nagelaten te doen. Een dergelijk gebrek aan interesse ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gezien het belang van deze documenten voor uw asielrelaas mag immers van u verwacht worden dat u, eventueel via anderen, op de hoogte zou zijn van de inhoud ervan.

Over het geheel van Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Het gegeven dat u manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over de identiteit en verblijfplaats van uw vader, dat u amper kennis van zijn beroepsactiviteiten en documenten bleek te hebben en u ook nog eens verklaringen aflegde die in strijd zijn met de informatie op de door u neergelegde documenten, maakt dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden risicoprofiel van uw vader als sergeant bij het ANA. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw vader die zouden voortvloeien uit dit profiel. De geloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten wordt bovendien nog verder ondergraven door volgende tegenstrijdige elementen en omissies:

Ten eerste is er sprake van volgende ernstige omissies. U haalde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS volgende vervolgingsfeiten door de taliban aan: een dreigtelefoon, een huisbezoek, een aanval op uw huis met bommen en granaten en 5 dreigbrieven (CGVS, p. 12, 17 en 18). Over het huisbezoek, de aanval met bommen en granaten en de 5 dreigbrieven rept u met geen woord bij de DVZ (CGVS, Vragenlijst DVZ, punt 5). Geconfronteerd met deze opmerkelijke omissies verklaarde u dat u was gezegd dat het genoeg was en u moest wachten tot uw groot interview om de rest te vertellen (CGVS, p. 19). Deze uitleg kan niet als verschoning dienen aangezien u in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldde dat u bij uw eerste interview bij de DVZ al de essentiële elementen had kunnen aangeven waarom u Afghanistan had verlaten en dat het verslag na uw interview daar voor u werd voorgelezen waardoor u zelfs toen al de kans had om deze omissies recht te zetten (CGVS, p. 3).

Ten tweede gaf u in Oostenrijk op uw eerste interview als vluchtmotief aan dat er in Afghanistan geen veiligheid is, geen scholen zijn, geen werk is en dat u geen toekomst heeft in Afghanistan (zie asioldossier Oostenrijk, eerste interview, p. 6). Buiten deze vluchtmotieven verklaarde u geen andere redenen te hebben om te zijn gevlucht (zie asioldossier Oostenrijk, eerste interview, p. 6). Gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan verklaarde u toen armoede en de taliban (zie asioldossier Oostenrijk, eerste interview, p. 6). Op het persoonlijk onderhoud daarentegen haalde u als vluchtmotief aan dat u problemen had met de taliban door het werk van uw vader en dat de taliban eisten dat u en uw vader zouden meevechten met hen (CGVS, p. 12). Daarenboven verklaarde u op het persoonlijk onderhoud hetzelfde vluchtmotief te gaan geven dan dat u in Oostenrijk had gegeven (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met de vaststelling dat het door u aangehaalde vluchtmotief in Oostenrijk verschilt van hetgeen u aanhaalde op het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u niets heeft gezegd over armoede in Oostenrijk en dat uw financiële toestand goed was in Afghanistan (CGVS, p. 28). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring biedt geen verschoning en hoewel het interview in Oostenrijk minder uitgebreid was dan het persoonlijk onderhoud op het CGVS, blijft het opmerkelijk dat u in Oostenrijk een totaal ander vluchtmotief aanhaalde dan in België. In Oostenrijk vermeldde u bovendien helemaal niets over het werk van uw vader voor het ANA, wat nochtans aan de basis ligt van uw problemen met de taliban.

Ten derde legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw tijdstip van vertrek uit uw land van herkomst. Zo verklaarde u bij de DVZ toen u werd gevraagd naar uw reisweg dat u een dag na de machtsovername vertrok uit Afghanistan, wat neerkomt op een vertrek in augustus 2021 (CGVS, Verklaring DVZ, punt 42). Op het persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen twee maanden voor de machtsovername te zijn vertrokken, wat neerkomt op een vertrek in juni 2021 (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat het een vergissing was door de tolk (CGVS, p. 8). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring volstaat niet als verschoning. In Oostenrijk verklaarde u dan weer 3 en halve maand geleden te zijn vertrokken toen u werd gevraagd wanneer u uw land van herkomst heeft verlaten, wat neerkomt op een vertrek eind 2022 (zie asioldossier Oostenrijk, eerste interview, p. 4). U geeft dus drie verschillende versies wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantast aangezien uw tijdstip van vertrek gevolgen heeft op de situering in de tijd van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U bent er bijgevolg niet in geslaagd de door u aangehaalde vervolgingsfeiten op enigszins consistente wijze in de tijd te situeren, wat slechts verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Ten vierde legde u op het persoonlijk onderhoud duidelijk volatiele en gebrekkige verklaringen af over de bedreigingen. Zo verklaarde u eerst dat de eerste dreigbrief een maand voor uw vertrek was toegekomen (CGVS, p. 12). Later verklaarde u dan plots dat de eerste dreigbrief minstens acht maanden voor uw vertrek

was toegekomen (CGVS, p. 22). Verder sprak u tijdens uw vrij relaas over twee dreigbrieven die u had ontvangen, maar toen u later werd gevraagd hoeveel dreigbrieven u had gekregen waren dit er plots meer (CGVS, p. 12). Bovendien heeft u geen enkel idee waar die dreigbrieven nu zijn (CGVS, p. 13).

Tot slot zijn er nog enkele frappante elementen met betrekking tot de verdwijning van uw vader. Zo verklaarde u dat uw vader vorige week was teruggevonden, maar meer informatie heeft u niet (CGVS, p. 24 en 27). Zo weet u niet wat uw vader heeft verteld over hoe het is gebeurd dat jullie elkaar zijn kwijtgeraakt (CGVS, p. 24), noch hoe uw vader na al die tijd terug contact heeft opgenomen met uw moeder (CGVS, p. 27). Het is opmerkelijk dat u deze basisinformatie niet heeft.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774

burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag

van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c)

niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een

tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de

Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De documenten in verband met het werk van uw vader bij het ANA werden hierboven al naar vorm en inhoud besproken. Wat betreft uw originele taskara moet worden opgemerkt dat de informatie op uw taskara niet in overeenstemming valt te brengen met het resultaat van het leeftijdsonderzoek (zie administratief dossier). Volgens uw taskara was u 8 jaar in 2014 wat neerkomt op 2006 als geboortjaar. Terwijl uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat u geboren bent in het jaar 2000. Dergelijk groot verschil van 6 jaar is niet aannemelijk en maakt dat er niet kan worden aangenomen dat het om een authentieke taskara zou gaan. Wat betreft de kopie van de taskara van uw vader moet worden opgemerkt dat ook hier een sterk vermoeden is dat het gaat om een frauduleus document gezien de hierboven gedane vaststellingen over de tegenstrijdige verklaringen over de naam van uw vader. Er is dus geen enkele zekerheid dat de persoon op de taskara, voor zover het document toch authentiek zou zijn wat weinig waarschijnlijk is gezien al duidelijk is dat u gebruik durft te maken van valse documenten, effectief uw vader zou zijn. Bovendien moet opnieuw verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten eenvoudig op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. Verzoekende partij verklaart een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Bodyalai gelegen in het district Kuzkunar van de provincie Nangarhar. Zij stelt dat haar vader sinds zeven jaar voor de machtsovername als sergeant werkzaam was bij het Afghaanse nationale leger (ANA). Sinds acht maanden en twee weken voor haar beweerd vertrek uit Afghanistan zou zij en haar familie door de taliban worden bedreigd omwille van het werk van haar vader. Twee maanden voor de machtsovername zou zij samen met haar vader Afghanistan hebben verlaten.

In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij tevens nood te hebben aan internationale bescherming omwille van haar verblijf in Europa en haar verwesterde profiel, omwille van de sociaal-economische omstandigheden in haar land en regio van herkomst en omwille van de veiligheidssituatie aldaar.

2.2.5. Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op haar reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in haar zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoekende partij te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en haar persoon.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat er een aantal elementen voorliggen die ernstig afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat zij de Europese asielinstanties trachtte te misleiden over essentiële persoonsgegevens, namelijk haar leeftijd en naam. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers op goede gronden het volgende vastgesteld: *“Zo ondernam u meermaals een poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij de DVZ op 16 februari 2023 verklaarde u geboren te zijn op 31 augustus 2006 en dus 16 jaar oud te zijn. Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de DVZ op 3 maart 2023 bleek dat u toen minstens een leeftijd heeft van minimum 23 jaar oud met een vermoeden dat uw werkelijke leeftijd nog hoger ligt. Dit is een verschil van minstens 7 jaar tussen uw beweerde leeftijd en uw werkelijke leeftijd. Tijdens het persoonlijk onderhoud hield u verder vast aan uw beweerde leeftijd (CGVS, p. 4). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u niet kon beschouwd worden als minderjarige bij uw aanmelding, geeft u aan dat u respect heeft voor de regels (CGVS, p. 4). Dit vormt uiteraard geen afdoende verschuiving voor het feit dat u overduidelijk tweemaal heeft gelogen over uw werkelijke leeftijd. Daarenboven heeft u getracht de Oostenrijkse asielinstanties te misleiden over uw leeftijd aangezien u daar ook hebt verklaard geboren te zijn op 1 januari 2006.*

Verder verklaarde u, toen u een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk indiende, A. S. (...) te heten. Gevraagd waarom u die naam gebruikte bij uw aanmelding in Oostenrijk verklaart u dat u toen niet werd gevraagd naar uw achternaam en beweert u zelfs geen familienaam te hebben opgegeven (CGVS, p. 4). Deze uitleg kan niet volstaan aangezien het u wel degelijk werd gevraagd waardoor het louter ontkennen hiervan niets verandert aan de vastgestelde discrepantie.”

Verder stroken ook haar verklaringen in Oostenrijk over haar gezinssamenstelling niet met de verklaringen die zij aflegt voor de Belgische asielinstanties. Immers gaf zij in Oostenrijk aan dat zij zes broers en twee zussen heeft die nog in Afghanistan wonen en dat zij één broer heeft die in Saudi-Arabië verblijft (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, asioldossier Oostenrijk, interview d.d. 10/02/2023, vraag 4.1), terwijl zij thans zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gewag maakt van vijf broers en twee zussen die allen in Afghanistan zouden verblijven (verklaring DVZ, vraag 19; notities CGVS, p. 7).

Ook over haar vluchtmotief legt verzoekende partij geheel verschillende verklaringen af voor de Europese asielinstanties. Meer bepaald worden hieromtrent volgende pertinente vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing: *“Ten tweede gaf u in Oostenrijk op uw eerste interview als vluchtmotief aan dat er in Afghanistan geen veiligheid is, geen scholen zijn, geen werk is en dat u geen toekomst heeft in Afghanistan (zie asioldossier Oostenrijk, eerste interview, p. 6). Buiten deze vluchtmotieven verklaarde u geen andere redenen te hebben om te zijn gevlucht (zie asioldossier Oostenrijk, eerste interview, p. 6). Gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan verklaarde u toen armoede en de taliban (zie asioldossier Oostenrijk, eerste interview, p. 6). Op het persoonlijk onderhoud daarentegen haalde u als vluchtmotief aan dat u problemen had met de taliban door het werk van uw vader en dat de taliban eisten dat u en uw vader zouden meevechten met hen (CGVS, p. 12). Daarenboven verklaarde u op het persoonlijk onderhoud hetzelfde vluchtmotief te gaan geven dan dat u in Oostenrijk had gegeven (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met de vaststelling dat het door u aangehaalde vluchtmotief in Oostenrijk verschilt van hetgeen u aanhaalde op het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u niets heeft gezegd over armoede in Oostenrijk en dat uw financiële toestand goed was in Afghanistan (CGVS, p. 28). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring biedt geen verschoning en hoewel het interview in Oostenrijk minder uitgebreid was dan het persoonlijk onderhoud op het CGVS, blijft het opmerkelijk dat u in Oostenrijk een totaal ander vluchtmotief aanhaalde dan in België. In Oostenrijk vermeldde u bovendien helemaal niets over het werk van uw vader voor het ANA, wat nochtans aan de basis ligt van uw problemen met de taliban.”*

Verder is zij allerminst eenduidig over het moment waarop zij Afghanistan zou hebben verlaten. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij immers terecht het volgende vast: *“Ten derde legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw tijdstip van vertrek uit uw land van herkomst. Zo verklaarde u bij de DVZ toen u werd gevraagd naar uw reisweg dat u een dag na de machtsovername vertrok uit Afghanistan, wat neerkomt op een vertrek in augustus 2021 (CGVS, Verklaring DVZ, punt 42). Op het persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen twee maanden voor de machtsovername te zijn vertrokken, wat neerkomt op een vertrek in juni 2021 (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat het een vergissing was door de tolk (CGVS, p. 8). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring volstaat niet als verschoning. In Oostenrijk verklaarde u dan weer 3 en halve maand geleden te zijn vertrokken toen u werd gevraagd wanneer u uw land van herkomst heeft verlaten, wat neerkomt op een vertrek eind 2022 (zie asioldossier Oostenrijk, eerste interview, p. 4).”*

Voorts legde verzoekende partij flagrant tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit van haar vader en over waar deze thans verblijft. Door verwerende partij wordt in dit verband terdege als volgt gemotiveerd: *“Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit en problematische situatie van uw vader. Zo verklaarde u in Oostenrijk dat de voornaam van uw vader Am. (...) is (zie asioldossier Oostenrijk, eerste interview, p. 1), terwijl u zowel op de DVZ als op het persoonlijk onderhoud verklaarde dat de voornaam van uw vader H. (...) is (GCVS, Verklaring DVZ, punt 13 en CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat iedereen daar zei wat ze wilden, dat u daar niet wilde blijven en dat u de naam van uw paternale oom had gegeven (CGVS, p. 6). Gevraagd naar waarom u de naam van uw paternale oom hebt gegeven toen u nochtans werd gevraagd naar de naam van uw vader verklaarde u hiervoor geen reden te hebben (CGVS, p. 6). De vaststelling dat u zonder duidelijke reden de naam van uw paternale oom had gegeven als naam van uw vader roept sterke vragen op bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Verder was u ook tegenstrijdig over de huidige woonplaats van uw vader. Zo verklaarde u in Oostenrijk dat al uw familieleden in Afghanistan leven (zie asioldossier Oostenrijk, eerste interview, p. 3). Dit in tegenstelling tot uw verklaringen bij de DVZ en op het persoonlijk onderhoud waar u verklaarde dat uw vader samen met u Afghanistan verliet (GCVS, Verklaring DVZ, punt 13 en CGVS, p. 6). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u dat had gezegd omdat u had verklaard dat uw paternale oom uw vader is (CGVS, p. 6). Deze uitleg kan geen verschoning bieden. De ene leugen rechtvaardigt de andere niet en als verzoeker om internationale bescherming bent u verantwoordelijk voor het afleggen van waarachtige verklaringen. Bovenstaande vaststellingen doen sterke vragen rijzen bij de*

identiteit van uw vader, de persoon met het vermeend risicoprofiel." Haar bewering voor de Belgische asielinstanties dat haar vader samen met haar Afghanistan ontvluchtte, wordt bovendien verder ondergraven doordat zij nauwelijks informatie heeft over hoe haar vader, die zij was kwijtgeraakt in Iran en waarvan zij en haar familie niets meer hadden gehoord tot een week voor haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, opnieuw in contact is geraakt met haar moeder alsook niet weet wat haar vader heeft verteld over hoe het is gebeurd dat zij elkaar zijn kwijtgeraakt (notities CGVS, p. 24 en 27).

Evenmin overtuigt verzoekende partij wat betreft het door haar beweerde profiel van haar vader, waarover zij verklaart dat hij in de zeven jaar voor de machtsovername werkzaam was als sergeant bij het ANA.

Dient immers vooreerst te worden vastgesteld dat haar kennis over deze beweerde tewerkstelling van haar vader uitermate gebrekkig is. Verwerende partij wijst desbetreffend dienstig op het volgende: *"Zo weet u niets specifiek over de opleiding die uw vader volgde om bij het leger te gaan, noch over zijn rekruteringsproces (CGVS, p. 14). Verder kan u geen enkele taak opnoemen die uw vader had bij het leger (CGVS, p. 15). Doorgevraagd naar hoe een dag eruit zag voor uw vader, komt u niet verder dan dat hij van plaats naar plaats ging (CGVS, p. 15). Algemeen gevraagd of u iets kon vertellen over wat uw vader deed als sergeant bij het ANA, antwoordde u enkel algemeen dat hij goede dingen deed (CGVS, p. 15). Verder gevraagd naar een concreet voorbeeld van een taak of activiteit van uw vader moet u het CGVS een antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 15)."* Waar verzoekende partij haar gebrekkige kennis tracht te verschonen met de bemerking dat zij *"heel klein (was) bij vertrek"* (notities CGVS, p. 15), meent de Raad dat dienaangaande terecht het volgende wordt gesteld in de bestreden beslissing: *"Uw jeugdige leeftijd biedt hiertoe geen verschoning aangezien uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat u minimum 21 jaar oud was bij uw vertrek uit Afghanistan wat dus niet meer kan worden beschouwd als een jeugdige leeftijd. U vertrok samen met uw vader uit Afghanistan en kon zich dus toen ook nog bij hem informeren. Hiermee geconfronteerd haalde u aan dat u geen 21 jaar oud was bij uw vertrek maar heel klein (CGVS, p. 15). Deze verklaring is niet in overeenstemming met de resultaten van het leeftijdsonderzoek zoals hierboven aangehaald."*

Daarnaast is ook het door haar beweerde verloop van de carrière van haar vader bij het ANA geenszins plausibel en zijn haar verklaringen hierover inconsistent en bovendien niet in overeenstemming met de door haar neergelegde documenten die het werk van haar vader moeten staven. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *"Ten derde slaagt u er niet in een plausibel verloop van de carrière van uw vader bij het ANA te schetsen. Verder dan dat uw vader sergeant was in het leger komt u niet (CGVS, p. 14). Over wanneer uw vader begon bij het leger kan u geen duidelijke verklaringen afleggen. Zo verklaarde u meermaals dat uw vader 7 jaar voor de machtsovername bij het leger is gegaan (CGVS, p. 12 en 14). Gevraagd wanneer uw vader sergeant is geworden, verklaarde u ook 7 jaar voor de machtsovername (CGVS, p. 14). Gewezen op het feit dat het opmerkelijk is dat uw vader op het moment dat hij bij het leger gaat ineens sergeant is en niet aan een lagere rang is begonnen, verklaarde u plots dat het kan dat uw vader al vroeger in dienst was maar dat hij 7 jaar als sergeant heeft gewerkt (CGVS, p. 14). Dit is opmerkelijk aangezien u kort daarvoor bevestigend antwoordde toen u letterlijk werd gevraagd of uw vader 7 jaar voor de machtsovername begon aan zijn legerdienst (CGVS, p. 14). Een tewerkstelling van 7 jaar is bovendien niet in overeenstemming met een van de door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat uw vader al in 2012 voor het ANA werkte. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat zolang u zich kan herinneren uw vader in dienst was (CGVS, p. 14). Dit strookt niet met uw eerdere verklaringen. Daarenboven heeft u geen idee welke andere rangen uw vader heeft gehad (CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit een van de voorgelegde certificaten dat uw vader een rangverhoging naar luitenant heeft gekregen (CGVS, p. 13). U had zich dus hierover kunnen informeren, maar u heeft dit nagelaten te doen."*

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij vaag blijft wanneer bevraagd omtrent haar eigen activiteiten en dagelijkse bezigheden in Afghanistan. Wanneer gepolst wordt naar haar activiteiten in Afghanistan, geeft zij slechts aan dat zij geen activiteiten had en zonder werk was (notities CGVS, p. 5). Verder verklaarde zij nog dat de verantwoordelijkheden van haar vader binnen het gezin overnam wanneer hij weg was voor zijn werk (notities CGVS, p. 16), doch werd desbetreffend hierboven reeds opgemerkt dat zij diens werk voor het ANA niet aannemelijk maakt waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij diens verantwoordelijkheden zou hebben overgenomen wanneer hij afwezig was. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat zij er evenmin in slaagt doorleefde verklaringen af te leggen over wat deze verantwoordelijkheden dan inhielden. Gevraagd wat voor verantwoordelijkheden zij dan overnam, verklaarde zij aanvankelijk louter dat het *"(a)lles wat valt in het huis"* was (notities CGVS, p. 16). Vervolgens gevraagd om concreter te zijn en zoveel mogelijk informatie hierover te geven, kwam zij niet verder dan te stellen dat *"de verantwoordelijkheden van het huis was dat als iemand dood gaat bij de ceremonie te gaan en of als iemand een feest gaf moesten wij deelnemen, boodschappen doen, dat is wat ik kan zeggen"*. Indien haar vader daadwerkelijk telkens voor periodes van drie maanden van huis was om vervolgens twee weken thuis te zijn (notities CGVS, p. 15), en verzoekende partij dus gedurende lange periodes de verantwoordelijkheden van haar vader binnen het huishouden opnam, mogen van haar meer concrete en doorleefde verklaringen worden verwacht.

De algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen wordt eveneens ondermijnd door haar houding en gedragingen nadat zij haar land van herkomst verliet. Dient immers te worden vastgesteld dat verzoekende partij initieel gedurende verscheidene maanden verschillende veilige landen en lidstaten van de EU doorkruiste, dat zij in enkele van deze landen gedurende langere tijd vertoefde en dat zij in geen van deze landen een verzoek om internationale bescherming indiende. Zo gaf verzoekende partij aan dat zij, nadat zij vijf maanden in Iran en één maand in Turkije had verbleven, elf maanden in Servië verbleef (notities CGVS, p. 8; verklaring DVZ, vraag 42). Vervolgens ging zij naar Oostenrijk, waar haar vingerafdrukken werden afgenomen en waaromtrent zij zelf stelt dat zij hier geen waarachtige verklaringen heeft afgelegd omdat zij hier niet wilde blijven (notities CGVS, p. 6 en 9). Vervolgens reisde zij via Frankrijk naar België, waar zij uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming indiende. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekende partij naliel dit te doen en na haar vertrek uit haar land van herkomst dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partij en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

Het verweer in het verzoekschrift is niet van aard de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij te herstellen.

Met haar betoog dat zij zich voor haar leeftijd gebaseerd heeft op haar taskara en wat haar ouders haar hebben verteld, dat in Afghanistan minder belang wordt gehecht aan geboortedata en dat taskara's een vermoedelijke leeftijd weergeven, biedt zij geenszins een afdoende verklaring voor het aanzienlijke verschil van minstens zeven jaar tussen haar beweerde leeftijd en haar werkelijke leeftijd.

Waar zij bemerkt in Oostenrijk niet geheel eerlijk te zijn geweest op aanraden van de smokkelaar, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud enkel omtrent het gegeven dat zij in Oostenrijk de naam van haar paternale oom heeft opgegeven wanneer gevraagd naar de naam van haar vader stelt dat zij dit deed omdat iedereen daar zei wat ze wilden en omdat ze daar niet wilde blijven. Echter werd hierboven tevens vastgesteld dat zij in Oostenrijk verder ook een andere naam, een ander asielmotief en een ander moment van vertrek uit Afghanistan opgaf. Ook vermeldde zij er nergens het werk van haar vader. Dat zij ook hieromtrent bewust bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd op advies van anderen/de smokkelaar, gaf zij nergens aan. Integendeel, zij ontkende in Oostenrijk een andere naam en een ander asielmotief te hebben opgegeven (notities CGVS, p. 4 en 28). Verder geeft verzoekende partij niet de minste concrete uitleg waarom zij, naar eigen zeggen omdat zij niet in Oostenrijk wilde blijven, dan de naam van haar paternale oom opgaf in Oostenrijk. Verzoekende partij biedt dan ook allerminst een afdoende verklaring voor haar uiteenlopende verklaringen bij de verschillende Europese asielinstanties.

Verder is haar betoog dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans kreeg om haar volledige relaas te doen niet van aard om de hierboven gedane vaststelling dat zij haar vertrek uit Afghanistan bij de Dienst Vreemdelingenzaken situeert een dag na de machtsovername uit Afghanistan (*i.e.* augustus 2021), terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaart twee maanden voor de machtsovername te zijn vertrokken (*i.e.* juni 2021). Immers werd haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk naar de datum van haar vertrek uit Afghanistan gevraagd en is haar antwoord ("*de dag na de machtsovername*") niet voor interpretatie vatbaar. Ten slotte oppert zij inzake het werk van haar vader nog dat van haar niet verwacht kan worden dat zij het "*volledige parcours*" zou kennen dat haar vader heeft afgelegd om zijn job te bekomen, temeer nu haar vader uit veiligheidsoverwegingen amper informatie deelde over zijn job. De Raad wijst er evenwel op dat het *in casu* geenszins onredelijk is om van verzoekende partij te verwachten dat zij meer concrete informatie zou kunnen geven over het werk van haar vader, nu zij immers samen met haar vader uit Afghanistan vertrok wegens bedreigingen omwille van diens job en zij zich dus hierover nog bij haar vader kon informeren. In dergelijke context is het wel degelijk onaannemelijk dat zij niet de minste concrete informatie heeft over de opleiding die haar vader volgde om bij het leger te gaan, over zijn rekruteringsproces en over zijn concrete taken of activiteiten bij het leger.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekende partij slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor haar voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat verzoekende partij daarbij bovendien nauwelijks of niet verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van haar nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire elementen, dat verzoekende partij vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het dossier is opgenomen aan de hand waarvan haar werkelijke regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op de reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen van verzoekende partij.

De door verzoekende partij neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier (zie administratief dossier, stuk 5), zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Immers blijkt uit de door verwerende partij aangebrachte informatie dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten eenvoudig op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen worden verkregen, waardoor de bewijswaarde van dergelijke Afghaanse documenten bijzonder relatief is. Wat betreft haar originele taskara, dient bovendien te worden onderstreept dat de informatie hierop niet in overeenstemming te brengen valt met het resultaat van het leeftijdsonderzoek. Volgens de taskara was verzoekende partij acht jaar oud in 2014, wat neerkomt op 2006 als geboortjaar, terwijl uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoekende partij op datum van 3 maart 2023 een leeftijd had van minstens 23 jaar en dus zeker al geboren was in het jaar 2000 (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, Beslissing van de Dienst Voogdij). Dergelijk groot verschil is niet aannemelijk en maakt dat er niet kan worden aangenomen dat het om een authentieke taskara zou gaan. Wat betreft de taskara van haar vader, dient vooreerst te worden gewezen op de hierboven gedane vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de naam van haar vader, waardoor er geen enkele zekerheid is dat de persoon op de taskara effectief haar vader zou zijn. Bovendien betreft dit document slechts een kopie, waaraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Inzake de originele documenten die de beweerdte tewerkstelling van haar vader bij het ANA moeten staven, bemerkt de Raad vooreerst dat aangezien verzoekende partij geen duidelijkheid schept omtrent de identiteit van haar vader, zij evenmin aantoont dat de persoon waarop deze documenten betrekking hebben haar vader betreft. Dit geldt des te meer gelet op haar gebrekkige kennis over de inhoud van deze documenten. Verzoekende partij kon niet de minste informatie geven over deze documenten en zij liet na zich bij anderen, bijvoorbeeld haar paternale oom, te informeren over de inhoud ervan (notities CGVS, p. 10). Zij het tevens opgemerkt dat *supra* eveneens werd vastgesteld dat blijkens deze documenten haar vader reeds in 2012 voor het ANA werkte, terwijl zij zelf gewag maakt van een tewerkstelling van zeven jaar voor de machtsovername in 2021. Voormelde vaststellingen ondergraven verder de bewijswaarde van deze documenten.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 december 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT